

Sygn. akt VII Ka 39/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Magdalena Chudy

Protokolant: st.sekr.sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale oskarżyciela z KWP w Olsztynie sierż. szt. Agnieszki Szlachtowicz

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2014r.

sprawy obwinionego A. L. o wykroczenie z art. 92§1 kw, art. 86§1 kw w zw §86 ust 5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych, art. 24 ust 1 pkt 3 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie IX Wydziału Karnego

z dnia 10 grudnia 2013r. sygn. akt IX W 2506/13

orzeka:

I zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II zwalnia obwinionego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie IX W 2506/13 przeciwko A. L. obwinionemu o to, że:

w dniu 22 maja 2013r. ok. godz. 15:40 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki B. nr rej (...) podczas wykonywania manewru wyprzedzania nie zastosował się do znaku P-4 „linia podwójna ciągła” przekraczając ją, a ponadto nie upewnił się, czy kierujący przed nim samochodem marki M. nr rej (...) nie zasygnalizował zmiany kierunku jazdy, w wyniku czego doprowadził do zderzenia pojazdów ich uszkodzenia oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 92 § 1 kw, art. 86 § 1 kw w związku z § 86 ust. 5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych, art. 24 ust. 1 pkt. 3 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym

ORZEKŁ

I. obwinionego **A. L.** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 92 § 1 kw, art. 86 § 1 kw w związku z § 86 ust. 5 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych, art. 24 ust. 1 pkt. 3 Ustawy Prawo o Ruchu Drogowym i za to z mocy art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw skazał go na **karę grzywny w wymiarze 300,- (trzysta) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 30,- (trzydzieści) złotych oraz kosztami opinii biegłego w kwocie 570,57,- (pięćset siedemdziesiąt złotych 57/100) złotych.**

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca obwinionego, zaskarżając orzeczenie w całości. Apelujący wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.

- 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. poprzez zupełnie dowolną, jednostronną wykraczającą poza zakres sędziowskiej swobody, dokonaną z przekroczeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, wyrażająca się w ;

a) odmowie wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w części dotyczącej nienaruszenia zasad ruchu drogowego w sytuacji, gdy tworzą one logiczną całość i uzupełniają się wzajemnie, tym samym należało uznać je za w pełni wartościowy materiał dowodowy,

b) uznaniu wiarygodności zeznań pokrzywdzonej A. K. (1), jako spójnych logicznych i konsekwentnych, w sytuacji gdy pozostają one w sprzeczności z wyjaśnieniami obwinionego, a także częściowo z zeznaniami świadków A. B. oraz A. K. (2),

c) uznaniu wiarygodności zeznań świadków A. B. oraz A. K. (2), jako spójnych logicznych, w sytuacji, gdy pozostają one w sprzeczności z początkowo złożonymi zeznaniami oraz wyjaśnieniami obwinionego,

- art.170§1pkt.2kpk w zw. z art.39§2kpw poprzez błędne oddalenia wniosku dowodowego obrońcy, zgłoszonego na rozprawie w dniu 3 grudnia 2013 r. o zobowiązanie pokrzywdzonej A. K. (1), do przedłożenia bilingów z jej telefonu za miesiąc maj 2013 r, na okoliczność telefonicznego kontaktowania się pokrzywdzonej ze świadkami A. B. A. K. (2) oraz S. S. ,podczas gdy okoliczność, która miała zostać udowodniona ma znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Czego skutkiem zdaniem obrońcy jest błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż – obwiniony A. L., kierując samochodem marki B.nr rej (...)wykonał manewru wyprzedzania podczas, którego nie zastosował się do znaku P-4 „linia podwójna ciągła” przekraczając ją, a ponadto nie upewnił się, czy kierująca przed nim samochodem marki M.nr rej (...)nie zasygnalizowała zmiany kierunku jazdy, w wyniku czego doprowadził do zderzenia pojazdów ich uszkodzenia oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w sytuacji,gdy z wyjaśnień obwinionego orz początkowo złożonych zeznań świadków A. B.oraz A. K. (2)wynika, i sprawcą wykroczenia z art.,92§1kw, art.86§1kw w zw. z §86 ust.5 rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych, art.,24 ust.1 pkt.3 Ustawy o Ruchu Drogowymest A. K. (1).

W oparciu o powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest pozbawiona racji i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Podważając ustalenia przyjęte za podstawę rozstrzygnięcia, jako dokonane z naruszeniem licznych przepisów prawa procesowego, apelujący podstawą swej argumentacji uczynił przekonanie, że sąd rozstrzygnął wszystkie występujące w sprawie wątpliwości na niekorzyść, przy czym w odniesieniu do niektórych kwestii faktycznych uczynił to bez podjęcia czynności zmierzających do ich usunięcia, oraz popełnił błędy w sferze oceny dowodów, zwłaszcza negując wiarygodność dowodów ekskulpujących obwinionego w tym przede wszystkim wyjaśnień samego obwinionego. Tak wysunięte zarzuty obrazują art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. są jednak skutkiem subiektywnej oceny skarżącego.

Oceniając bowiem zasadność podniesionych zarzutów w kontekście pisemnych motywów wywiezionego środka odwoławczego, stwierdzić należy, że sprowadza się ona do zakwestionowania praktycznie całego materiału dowodowego poza wyjaśnieniami złożonymi w sprawie przez obwinionego. Relacja natomiast A. L. odnośnie przebiegu zdarzenia w zasadniczej jego części nie znajduje oparcia w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Podnieść należy, iż materiał ten stanowią nie tylko zeznania pokrzywdzonej A. K. (1). Jej logiczna i spójna wersja przebiegu zdarzenia znajduje przede wszystkim wparcie w zeznaniach bezpośredniego świadka, obserwującego zdarzenie praktycznie od samego początku, S. S.. Świadek w sposób dokładny opisał przebieg kolizji, zaś jego zeznania posiadają szczególną wartość, bowiem świadek widział całe zdarzenie, a nadto z racji wykonywanego zawodu potrafił bardziej kompetentnie ocenić zachowanie obu uczestników kolizji. Podnieść należy, iż świadek jest osobą obcą dla obu stron postępowania. Wersję w/w świadka oraz pokrzywdzonej wspierają zeznania świadków A. B. oraz A. K. (2). Apelacja obrońcy szczególną wartość dowodową widziała w zeznaniach w/w złożonych w początkowej fazie postępowania. Podnieść jednak należy, iż obie panie nie widziały całego zdarzenia od samego początku, zmianę swoich relacji szczegółowo umotywowały.

Fakt częściowej zmiany zeznań świadków Sąd Rejonowy poddał szczegółowej analizie. Jest ona rzeczowa i przekonywująca. Trudno zdaniem Sądu Okręgowego przyjąć zgodnie z tezą apelacji, iż zmiana zeznań świadków wynika, z poza prawnego oddziaływania na nich przez pokrzywdzoną. Podnieść należy, iż okoliczność ta nie znajduje oparcia w jakichkolwiek dowodach. Trudno jest w sprawie obronić pogląd, iż pokrzywdzona poza prawnymi działaniami uknuła intrygę, celem uniknięcia odpowiedzialności karnej. Zdarzenie miało charakter zwykłej kolizji drogowej.

Obwiniony natomiast miał motyw, aby złożyć w sprawie nie do końca zgodne z prawdą wyjaśnienia. Był w przeszłości karany za wykroczenia. Z uwagi na otrzymane punkty karne grozi mu utrata prawa jazdy.

Opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych, wskazuje, iż rzeczoną zaistniałej kolizji drogowej należy upatrywać w nieprawidłowym zachowaniu kierującego samochodem marki B. nr.rej.(...) A. L., polegający na wykonaniu manewru wyprzedzania w miejscu, gdzie było to zabronione poziomym znakiem P-4 „linia podwójna ciągła”. Opinia w zakresie zawinienia obwinionego jest jasna i klarowna i słusznie została przez Sąd I instancji wzięta od uwagę przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie.

Nie sposób również w kategoriach uchybienia wpływającego na treść zaskarżonego wyroku rozpatrywać nieprzeprowadzenie przez Sąd meriti dowodu w postaci bilingów rozmów przeprowadzonych z telefonów pokrzywdzonej. Sąd Rejonowy oddalając wniosek dowodowy obrońcy w tym zakresie oparł swe rozstrzygnięcie o art.170§1pkt.2i3pkp.

(wynika to z treści rozstrzygnięcia)

Treść postanowienia Sądu I instancji jest przekonywująca i słuszna. W sprawie poza osobistymi odczuciami skarżącego bark jest nawet poszlak wskazujących na to, iż wszyscy świadkowie wraz z pokrzywdzoną byli w zмовie prowadzącej do obarczenia obwinionego odpowiedzialnością za zaistniałą kolizję.

Reasumując, dokonanych ustaleń - wbrew odmiennym wywodom apelującego - nie można uznać za dowolne. Zważania Sądu Rejonowego nie wykraczają również poza ramy swobody, określonej przez art. 4 § 1 k.p.k.

Zgodnie z powyższym sprawstwo i wina A. L. w przedmiotowej sprawie nie budzą wątpliwości. Sąd Odwoławczy nie znalazł również podstaw do kwestionowania rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny uznając ją za adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu.

Z rejestru wykroczeń sporządzonego przez K. wynika, że wymieniony był karany za wykroczenia (k.-3).

Mając powyższe na uwadze i nie podzielając zarzutów ani wniosków zawartych w apelacji, zaskarżony wyrok jako prawidłowy i słuszny utrzymano w mocy (art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109§ 2 k.p.w..).

Sąd odwoławczy na podstawie art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym na podstawie art. 21 pkt 2 w zw. z art. 17 ust 1 ustawy z dnia z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U z 1983, Nr 49, poz. 223) zwolnił obwinionego d kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, mając na uwadze w szczególności okoliczność, iż nie pracuje , pozostaje na utrzymaniu rodziców.